

[Poul Hartling.]

også hørte dem. Statsministeren svarede på tre spørgsmål, som jeg stillede til ham. Jeg takker for svarene. De var ikke lige gode alle sammen, men jeg takker for de svar, der kom. Det første spørgsmål handlede om, hvorvidt regeringen ville sige noget om, hvad den ville gøre over for efterspørgselspresset, om den ville tilkendegive en vilje til at bremse et truende efterspørgselspres, og også sige noget om, hvordan den ville gøre det. Svaret kom for det første til at gå ud på, at det var lidt malplaceret med en pegefinger, for den almindelige stigning i de offentlige udgifter var nu begrænset til ca. 5 pct., og det lå i hvert fald i underkanten af, hvad man kendte fra VKR-regeringens tid; derfor havde vi ligesom ikke, mente statsministeren, baggrund for at komme med nogen bemærkninger i den retning. Må jeg dertil sige, at det, som skete i VKR-regeringens tid, det var, at vækstraterne for de offentlige udgifter, de reale offentlige udgifter — jeg forstod, at det var dem, statsministeren talte om, og det gør jeg også, altså korrigerede for stigninger i lønninger og priser — viste en linje, nemlig en svagt faldende tendens. I den økonomiske oversigt fra august 1971 står der på side 55, at stigningen i de samlede offentlige udgifter til køb af varer og tjenester kunne beregnes til 7,5 pct. i 1969-70, i 1970-71 var stigningen 6,5 pct., og i 1971-72 var den 5,5 pct., mens man for 1972-73 skønner at den ikke vil blive meget højere end 5 pct. Nu kan vi lidt nøjere sige, hvordan det i virkeligheden gik, og det slår vel meget godt til med en vækst på knap 5 pct. for 1972-73, så godt vi kan skønne det, og vel noget lignende næste år. Det vil altså sige, at man har nedtrappet denne vækstrate trin for trin i VKR-regeringens tid.

Så går vi over til den anden del af spørgsmålet: kan man nu være sikker på, at det vil gå sådan, for det har jo også indflydelse på efterspørgselspresset, hvordan det offentliges forbrug i bredeste forstand er? Her svarer statsministeren, at han vil fastholde en stram politik, men i øvrigt vil han vente og se. Det er vel lidt af det, som nogle har kaldt at føre økonomisk politik, sådan at man kører efter bakspejlet. Nu er det jo godt at se i bakspejlet en gang imellem, når man kører; men hvis man vil køre sikkert og solidt, så må man jo også se fremad, ellers

kunne man måske løbe ind i uanede vanskeligheder. Det med efterspørgselspresset er jo ikke noget, jeg har fundet på, men det er noget, der klart fremgår af den økonomiske oversigt, at det må man vente. Det er rykket nær, og der er mange gode grunde til at tænke sig, at det kommer vi ind i. Derfor må man konstatere, at på det spørgsmål fik jeg ikke noget svar, andet end at regeringen vil vente, til den sådan set er løbet ind i en situation, hvor det måske er for sent, eller hvor det vil være dyrere at gribe ind.

Det andet spørgsmål, jeg stillede, drejede sig om det økonomiske demokrati, hvor jeg spurgte, om statsministeren vil stille sig bag det, som hr. Orla Møller havde sagt til Kristligt Dagblad, at det ville man først komme i gang med i foråret og derefter først endeligt vedtage i næste samling. Dertil svarede statsministeren, at regeringens udspil ville være kendt før den endelige fase i arbejdsforhandlingerne. Det svar vil jeg takke for, for det synes jeg er en rimelig og rigtig ting. Men jeg forstår også, at det er et udspil, sådan at alle kan inddrages i drøftelserne, og jeg tillader mig, da det ikke blev afvist, at forstå det derhen, at en endelig vedtagelse af disse ting først vil ske, når der er kommet en større modning og klaring af tankerne, og at vi altså formodentlig kommer ind i næste samling, før man kommer til nogle endelige bestemmelser. Men udspillet vil altså komme før den afgørende fase i det private arbejdsmarkeds forhandlinger.

Endelig spurgte jeg om lokaliseringspolitikken, hvor statsministeren, sådan forstod jeg det, sagde, at han var absolut positiv over for en styrkelse af de egne, der var svagest stillet, og at han gerne ville imødekomme venstres tanker på det punkt. Det takker jeg naturligvis for, og jeg glæder mig over, at vi kan komme i et samarbejde på det punkt. Jeg vil have lov at føje til, at det drejer sig ikke bare om de tyndt befolkede og svagt befolkede egne. Det drejer sig ikke bare om de områder, hvor en udbygning af egnsudviklingsstøtten kan hjælpe, og hvor man i øvrigt kan gribe ind med støtte. Det drejer sig i virkeligheden også om de tæt befolkede områder. Den skæve befolkningsfordeling er til skade for os alle sammen. Hovedstadsregionen her i Danmark udgør i forhold til landets befolkning en af de stærkeste bymæssige koncentrationer i Europa.